

מאמר

בגליון זה:

1. התקפת הקונטרבולוציה
2. מלחמת המעמדות
3. עדות המזרח: הפרספקטיבה
4. דגלים אדומים בהודו
5. כחי הסוהר
6. המאבק נמשך
7. מי אנחנו

המען להתקשרות:
שטנר, הפלמח 40 ירושלים

ספטמבר 1971

פרסום מס' 7

הוצאה חד פעמית

התקפת הקונטרס = רבולוציה

כאשר יזמה בריטניה את החלטה מועצת הבטחון הידועה, בנובמבר 67', היתה זו אמורה להיות הצעת "פשרה". כלומר: פשרה בין המעצמות הגדולות לבין עצמן, בין אדוני העולם, המתחרים על ירושת צרפת ובריטניה כשליטים הקולוניאליים במזרח התיכון. עד כמה שנגע הדבר לפלשתינאים ולישראל, היתה זו "פשרה" בין זכויותיהם של הפלשתינאים לבין כוחה של ישראל. כי ההחלטה תבעה את הבטחת קיומה של מדינת ישראל ציונית - בגבולותיה מ-57' - תמורת ויתורה על כיבושי 67'.

תמצית "פשרה" זו, אשר הומחשה לפני שנה בפרטי "תכנית רוג'רס", מתרכזת בשתי מילים: סטטוס קוו. כלומר - שמירה על המצב הקיים, בלא כל שנוי, בלא תזוזה כל שהיא. חכנו של הסטטוס קוו הזה הומחש באופן חד משמעי לעיני המוני האזור: ההתקפה המתמדת נגד תנועת המאבק המזויין הפלשתינאית בירדן, קיבלה מיום ליום אופי יותר גלוי של נסיון השמדה פיזי של המוני הפליטים הפלשתינאים. אך היסול התנועה הפלשתינאית - נוסף על היותו משימה בלתי ניתנת להשלמה - איננו מספיק כדי לעצור את תנועתה של ההסטוריה וכדי לערוב לבטחונן של כל מדינות האזור, זאת אומרת: בטחונם של כל שליטי האזור.

בספטמבר 70', כאשר החלו קציניו הפאשיסטיים של המלך חוסיין בהתקפתם החזיתית נגד הפלשתינאים והתחילו לרצוח אלפי אזרחים, אלפי פליטים, אלפי גברים, נשים וילדים מבין האנשים הכי דפוקים, הכי מרומים בהסטוריה, הסתבר כי זהו מה שחובע הסטטוס קוו. כי הסטטוס קוו תובע נייטרליות - אם לא שיתוף פעולה - מצד המשטרים ה"מתקדמים" בעולם הערבי - משטרים המנוהלים על ידי הזעיר=בורגנות, המקווה להיות עדה לשיחרור המזרח התיכון בלי לראות את נצחון המוני העובדים על מנצליהם ומדכאיהם ה"לאומיים".

שיתוף פעולה זה הובטח בלא קשיים רבים: רע"מ, אשר קיבלה כבר מזמן את עקרון הפשרה, עמדה מהצד. עירק הורתה במהרה לכוחותיה לסגת מירדן, והעולם בלע את הטבת, וממשיך לעכלו יום יום. רק גורם אחד לא שיהק כרצוי את התפקיד המוסל עליו: השלטון ה"שמאלני" בסוריה שלח לפדאיון עזרה, שלמרות סמליותה קילקלה את תכנית ההשמדה של חוסיין ושות'. עזרה זו גרמה להתערבות בינלאומית ובין=ערבית מוקדמת, ולדחיית הנסיון להשלמת התכנית.

גורם זה נדון להחלפה. ה"שמאלנים" האלה, למרות אפיים הזעיר=בורגני, למרות גישתם הלאומנית ולמרות שלטונם הביורוקרטי, עדיין היו יותר מדי שמאליים כדי להשתלב בחמונה. הם הוחלפו. גורמים "מתונים" (שמתיונתם מתבטאת בעיקר בהתנגדותם המחונה לקפיטליזם ולא, כפי שאפשר להבין מהנסיון העירקי, בהתנגדות אלימה לכוחות השמאל המהפכני)

באו לשלטון. הסתיימה תקופת ה"שמאליים" וחודשה תקופת ה
השלטון הבורגני הגלוי. אז גם נוצר הבסיס להקמתה של
"פדרציה", כלומר: ברית בין טוריה, מצרים, לוב וסודן -
ברית המייצגת את האינטרס המעמדי המשותף של ארבעת המשטרים
הלאומניים של המזרח הערבי.

אך כנראה גם זה לא הספיק. במצרים התחילו כמה מיורשי
נאצר להראות קוצר רוח לגבי דרך ה"פתרונות המדיניים" -
דרך הכניעה. הם התקשו להזדהות עם רוח הפשרה כפי שבאה
לידי בטוי בלתיצת היד חוסיין=עראפת, שבויימה על ידי
המנהיג המנות הגדול. גם אותם היה צריך להחליף, וסאדת
אמנם עשה זאת. הוא הודיע על מעצרו, והצהיר כי מצרים
תהפך ל"דמוקרטיה", כלומר: שהבורגנות כבר לא תצטרך לחשוש
לעתידה, שהאימפריאליזם האמריקאי כבר לא צריך לדאוג
לבטחונה, ושברית המועצות תוכל לבטוח בהשקעותיה המדיניות
והכלכליות.

*

הגלישה ימינה של שני המשטרים ה"מתקדמים" העיקריים
בעולם הערבי תהיה בעלת השלכות עמוקות ביותר על מהלך
התנועה המהפכנית באזור, בכך שהיא מפשטת, עושה נורמליזציה
של תנאי המאבק המעמדי בכל ארץ ערבית; בכך שהיא חושפת את
מהותם האנטי מהפכנית והאנטי עממית של המשטרים המתקראים
"סוציאליסטיים" באזור הערבי, חושפת את מהותם הבורגנית
היסודית.

יחד עם כל זאת העולם הערבי הינו מכלול רחב של
מרכיבים בעלי דרגות התפתחות שונות, שבו משפיעים התהליכים
והמאורעות אלו על אלו. לכל משטר יש תפקיד באסטרטגיה של
הקונטר-בולווציה, יחד עם הצורך להתמודד עם הכוחות
המהפכניים הפועלים נגדו באופן מקומי.
מלכות מרוקו, למשל - המוגנת על ידי האימפריאליזם -
חייבת להתמודד עם גידולה של אופוזיציה דמוקרטית החדורה
ערכים מהפכניים ושינאה אנטי קולוניאליסטית, הנשענת על
מעמד הפועלים ועל שורת האיגודים המקצועיים, הקשורה לשמאל
הערבי והעולמי. לכן היחה השנה האחרונה, גם במרוקו, שנת
התקפת נגד אנטי מהפכנית נמרצת: מנהיגי האופוזיציה, ברובם
פעילים הקשורים להמונים, נעצרו במבצע משטרתי מקיף. 193
איש הובאו לדין במרקש, באשמה הקלאסית של התארגנות
מחתרתית מזוינת ושל מזימה להפיל את השלטון.
המטרה הייתה להנחית על השמאל מכה מוחצת, ולהבטיח
לאימפריאליזם ארכה נוספת.

אבל ה"נאשמים" הפכו את קערה המשפט על פיה. העצורים
ועורכי דינם, העומדים במערכה כמהפכנים בעלי הכרה, מנצלים
את בית המשפט כדי להוקיע את המשטר, כדי לחשוף את מהותו.
הם מוכיחים בעזרת מסמכים ועדויות שלא ניחן לערער עליהן, כי

נשיא בית המשפט הוא סוכן לשעבר של שרותי הקולוניאליזם הצרפתי, בזמן שרבים מבין הנאשמים הם מוותיקי חנועת ההתנגדות המרוקאית. ההוכחות היחידות המובאות ע"י הקטגוריה הן ההצהרות ה"ספונטניות" של סוכן פרובוקטורי אחד, והמזימה היחידה שניתן לגלות היא, בבירור, מזימת שליטי מרוקו נגד עם ונגד ההסטוריה.

בשיאו של משפט זה קרה הדבר: קבוצה קטנה של קצינים ניסתה ונכשלה, תוך כמה שעות, לבצע הפיכה רפובליקאית על פי המתכונת הלובית (ובעידוד רדיופוני מלוב). מאורע זה משלים את התמונה, נוחן לתיאורית ה"מזימה" אופי מתקבל על הדעת, וסייע לשלטון המלך לזהות את המאבק העממי עם ה"פוטשיזם" הלאומני.

גל עמוק של רגשות אנטי מהפכניים מציף את ההמונים, ומוצא את בטויות בהפגנות זעיר-בורגניות ובהפגנות איכרים המכריזים על "נאמנות למלך". מנהיגי הפיכת הנפל הוצאו להורג או נהרגו מייד לאחר כשלונם, ויהכך שלא נדע לעולם בשם מי הם באמת פעלו - אבל זהו מחירה המיידית של האימפריאליזם בה נקטו.

✱

ההמונים במזרח התיכון ובעולם כולו עדיין לא הספיקו לעכל את החדשות על הפרשה המרוקאית, וכבר התחוללה הפיכה אחרת. בסודן.

כמה גנרלים "קומוניסטיים" מפילים את משטרו של נומיירי שנקט במשך השנה האחרונה במדיניות אנטי קומוניסטית שהלכה והחריפה - וכל זה, כמובן, תוך כדי ידידות אנטי אימפריאליסטית עם ברית המועצות. תוך פחות מ-48 שעות יורד המסך על ההצגה: למחרת הפיכה נתפסים ונעצרים בלוב - שותף נאמן של ה"פדרציה" המתוכננת נגד המוני האזור - כמה ממנהיגי הפיכה. אותם מנהיגים לא מצאו להם תעסוקה אחרת באותו זמן אלא לנסוע ללונדון, כנראה כדי לשכנע את הידידים הבריטיים של דרום אפריקה הלבנה ושל הנסיכים בעלי העבדים במפרץ הערבי בכוונותיהם הטובות.

למחרת נמצא נומיירי בחזרה בשלטון, והברית קצרת השנים בין הלאומנות והקומוניזם בסודן נקברת היה בגל של דכוי עליו אנו רק מתחילים לשמוע, ואשר יכנס לרשימה העצובה של המפלגות הגדולות של החנועה המהפכנית באזור.

★ ★ ★

הגלישה ימינה של הלאומנות הערבית הינה חלק מהסטריטגיה הגלובלית של האימפריאליזם באזור, אך זוהי גם תוצאה בלתי נמנעת של התפתחות היחסים הקפיטליסטיים בעולם הערבי. אין זו בהכרח פעולה מתוכננת של הסי.איי.איי., אפילו אם באמת התרחשו הדברים בתאום עימו. המזרח התיכון די עשיר בכוחות ריאקציוניים משלו, ואין האימפריאליזם האמריקאי חייב לבצע את הכל בעצמו. קדאפי ודומיו הם מספיק אמיתיים, מספיק

"לאומיים" כדי לעשות זאת.

כל נסיונותיו של השמאל הלאומני להחזיר לעצמו את השלטון דרך הפיכות חצר, כל נסיונותיה של הזעיר=בורגנות לחקות את העבר ולשחזרת את מצרים של 1952 במרוקו של שנת 1971, כל נסיונותיהם של קצינים "קומוניסטיים" לחדש בכוח את אותה "ברית לאומית" ממנה סולקו הם וההמונים המנוצלים - כל אלה הם נסיונות אנטי הסטוריים, הינם חלק של הסרוב ללמוד את ליחיה ההסטוריה.

מהפכות נעשות ע"י ההמונים. מהפכנים נשענים על העמלים, לא קיים דבר כזה ששמו הפיכה מהפכנית. הצלחות הקונטר=רבולוציה רק מדגישות את ההבדל הדק בין הדרך הזעיר=בורגנית הרחק מחנועת ההמונים, הרחק ממאבקהם הקונקרטיים נגד הדכוי והניצול - לבין הדרך הפרולטרית שפירושה לחמש, מבחינה אידאולוגית, פוליטית וצבאית את המוני העובדים, כדי שיקימו הם את שלטונם שלהם.

הצלחת הקונטר=רבולוציה חושפת אתה פשיטת הרגל המוחלטת של הדרך הזעיר=בורגנית. על המהפכנים להמחיש את הדרך הפרולטרית בתודעת ההמונים, כך שאם אינם יכולים ללמוד מניצחונותינו, שילמדו ממפלותינו.

אנו מתאבלים על תבוסת ההמונים הסודאניים, ובלי ספק לא נטען - כפי שעושים "זנבות" הלאומנים - שהקומוניסטים הסודנים טעו בכך שרצו, או שניסו, לתפוס את השלטון. אך אנו יודעים שהקושרים טעו בכך שהם ניסו לתפוס את השלטון לבדם: לתפוס אותו בעצמם, ובשביל עצמם - בשביל קומץ של גנרלים "קומוניסטיים" הנהנים מאהדת השלטון הפשיסטי בעירק, אך בלי כל כוח ברחוב בערים, בלי כוח בבתי החרושת, בלי כוח בכפרים. היו אלה קושרים בעלי אומץ (אחד מראשי ההפיכה שהיה שבוי בלוב שלח משם קריאה להתעלם מהסחטנות של קדאפי, ולהציל את המהפכה אפילו במחיר חייו וחיי חבריו לשבי), אך בלא הערכה נכונה של מימדי האויב או של השלכות ה"פדרציה".

כדי לתפוס את השלטון - כפי שבלי ספק חובה עליהם לעשו - חייבים הקומוניסטים להתאחד עם ההמונים, להיות לגוף אחד עם מעמד הפועלים. כי השלטון הממלכתי - כאשר הוא לאומי ולא בידי גורם זר - שייך או לבורגנות או לפרולטריון. אם הפרולטריון איננו לוקח את השלטון מידי הבורגנות הוא נשאר בידיה, ולא חשוב מי "מנהל" אותו, לא חשוב מה מוצאו המעמדי, לא חשובות דעותיו.

★

יחכן גם שהסטטוס קוו המייצג את שאיפות הריאקציה העולמית העולמית במזרח התיכון יוגשם. יחכן גם שלא. בכל מיקרה המאבק ישאר אותו מאבק: בכל מקום ילמדו המנוצלים, גברים ונשים, איך לזהות את אויביהם, ובבוא הזמן להביסם יחד. המאבק כבר התחיל. הוא מתנהל יום יום. כאן. בכל מקום.

תורת מלחמת המעמדות

ומאבק הפועלים ב=
כבלים וחוט חשמל.

תורת מלחמת המעמדות, אפילו במישור הצר של מאבק מקצועי טהור, נחשבת בעולם הקפיטליסטי למדע מדויק שאותו לומדים בשקידה ושמתייחסים אליו במלוא הרצינות. הבורגנות משקיעה מליונים בהכשרת אנשים הלומדים באוניברסיטאות במשך שנים מקצועות כמו "יחסי עבודה" העוסקים בשאלות כגון: איך לנהוג מבחינה פסיכולוגית בפועלים; איך לקנות או לחסל את מנהיגיהם; איך לשבור ביעילות את ארגוניהם או איך להפוך אותם למכשירים צייתניים של הדכוי הקפיטליסטי.

בישראל נעשת מלאכתם של ה"מומחים" האלה ע"י כל מיני גורמים, וביניהם ההסתדרות, המציגה את עצמה כנאבקה למען האינטרסים של הפועלים, ואילו למעשה היא עצמה מעביד ובלמת כל מאבק פועלי. כלי העזר העיקרי של אותם מומחים לדכוי פועלים הוא האידאולוגיה עליה נשענים הבוסים בישראל מאז קום המדינה - ואפילו עוד לפני כן. האידאולוגיה שאיננה מפרידה בין עובד למעביד, בין מנצל למנוצל, בין אדון לבין דפוק, והמעלה את סיסמת הליכוד הלאומי כדי שיהיה לה יותר קל להמשיך לדפוק את הפועלים.

אמצעי התיקשורת ההמוניים בחברה הבורגנית כגון הרדיו העיתונות והטלוויזיה, מצליחים לפעמים לבלבל ולטמטם את מוח הפועלים במידה כזאת, שהם עומדים חסרי אונים ופעורי פה מול המנגנון המדיני רב העוצמה של הבורגנות, ודברים פשוטים ואלמנטריים הופכים ע"י טסיפת מוחות מהאימה למורכבים, מסתוריים ובלתי מובנים לאדם הפשוט.

כך למשל, עדיין מעט מאוד פועלים בישראל מבינים כי בשורש כל מאבק מקצועי עומד ניגוד האינטרסים היסודי בין העובד ונותן העבודה, בין המנצל לבין המנוצל. מעטים מבינים כי "שיכנוע ופניה אל ההגיון והצדק" הם חסרי כל משמעות במאבק בין שני הצדדים; כי המדובר הוא במאבק נוקשה, בהתנגשות של כוחות מנוגדים שבה מנצח "ההגיון והצדק" של הצד החזק. כוחם של המנצלים, הבורגנים והבוסים הביורוקרטיים למיניהם הוא בעצם שליטתם על המנגנון המדיני על מוסדותיו השונים: צבא, פקידות, בתי משפט, משטרה, עתונות, רדיו וטלוויזיה. לעומת זאת כוחם של הפועלים באיחודם, בתודעתם המעמדית והפוליטית ובהתארגנותם המהפכנית.

*

שיעור יסודי זה בתורת מלחמת המעמדות הומחש שוב, לא מזמן, במאבקם של 300 פועלי "כבלים וחוט חשמל" בחיפה. זהו מפעל הנמצא בבעלות הקבוצה הפיננסית "בנק דיסקונט" ושבנו מקבלים פועלים שרובם עובדים כבר שהים רבות באותו מקום, משכורת של 400 - 500 לירות בחודש.

כאשר שמעו פועלי "כבלים וחומי חשמל" שנחתם הסכם בין ההסתדרות לבין תאחדות בעלי התעשייה, שלפיו יועלה באופן רטרואקטיבי (מ=1 בינואר) 1971) השכר היומי בענף המתכת ב-2,97 ל"י, הם שמחו מאוד וחשבו בתמימות שנגלל היותם פועלי מתכת, הם נכללים באופן אוטומטי בהסכם שנחתם, ועד הפועלים במקום אפילו לא דרש את מלוא הסכום המגיע להם על פי ההסכם, והיה מוכן להסתפק בתוספת של שמי ל"י לשכרו היומי של כל פועל, ופה ציפתה לפועלים ההפתעה הגדולה: הנהלת "כבלים וחומי חשמל" הוכיחה את כל מידת הבוז והזילזול שהיא רוחשת לפועלים "שלה", ומצד שני את בטחונה העצמי הרב, שכמו שהוכיח העתיד - היה לו על מה להתבסס.

ההנהלה הסכימה לתוספת של 25 אגורות לפועלים שעובדים עד 12 שנה במפעל, ולתוספת של חצי לירה לפועלים העובדים תקופה ממושכת יותר. פועלי המפעל הנדהמים פנו אל מועצת פועלי חיפה, אבל בשלב זה לא הייתה ההסתדרות מוכנה לתמוך במאבקם. היא העדיפה להתכחש להסכמה היא, ולא לבוא לידי התנגשות עם הבורגנות.

אבל הפועלים החליטו לא לוותר, ולהילחם עד הסוף. מתוך ידיעה שאין להם קרן שביטה ואין להם נשימה ארוכה, היססו הפועלים לפתוח בשביטה כללית, וניסו שיטות מאבק אחרות: הם האיסו את קצב עבודתם ע"י הפסקת עבודת שעות נוספות ועבודה בנורמות. הם ארגנו אסיפות בשעות העבודה וכו'. ההנהלה הגיבה ע"י ניצול נקודת החורפה של הפועלים, ואילצה אותם להכריז שביטה כללית ע"י כך שהפסיקה באופן פיריומי את עבודתם של כמה פועלים, שנחשדו כמנהיגי המאבק. לאחר שהוכרזה השביטה, ופתרון לא נראה באופק, ניסו כמה פועלים שמצבם היה קשה במיוחד למצוא עבודות זמניות, ופנו ללשכת העבודה בחיפה. ושם הייתה להם הפתעה נוספת: ההנהלה דאגה להעביר ללשכה את רשימת כל הפועלים במפעל, בצרוף הוראה: לא לתת לאיש מהם עבודה.

הפועלים, שעדיין האמינו בהסתדרות ולא ראו את אופיה האמיתי, בזבזו זמן יקר של ימים ושבועות בנסיון לשכנע את עסקני ההסתדרות בצידקת מאבקם. ולמרות שוועידת פועלי המתכת, שהתכנסה במיקרה בזמן השביטה, התייצבה לימין הפועלים פה אחד, הרי באופן מעשי לא תמך שום מוסד הסתדרותי בשובתים. ההנהלה, לעומת זאת, לא ביזבה זמן. היא פנתה לבית הדין לענייני עבודה והשיגה צו הקורא לפועלים לחזור מיד לעבודה. הפועלים המשיכו לשבות. הצעד הבא של ההנהלה היה הגשת רשימה של 19 פועלים, וביניהם 5 חברי ועד, והאשמתם בבזיון בית הדין בגלל שלא באו לעבודה. בית המשפט, שהייתה לו ההזדמנות להוכיח את מי משרת ה"צדק" שלו, הטיל עונש כספי על כמה מהפועלים השובתים.

ההתקפה מצד ההסתדרות וההנהלה גברה. ההסתדרות פנתה במכתבים מלאי איומים את פועלי המפעל, וקראה להם לחזור לעבודה. ההנהלה הציעה לראשי השביטה פיצויים מוגדלים אם

יתפטרו, וחלק מהם אמנם התפתה - והתפטר. השביתה עמדה בפני התמוטטות. הפועלים התשושים והעייפים שעמדו בודדים במאבק למעלה מחודש ימים ושנגדם התייצבו הממשלה, ההסתדרות, המעבידים ובית המשפט, לא יכלו להמשיך יותר. בסופו של דבר הם ניהלו קרב נסיגה נואש על השגת דמי שביתה - דרישה שהיתה לגביהם שאלת קיום חמורה.

אבל אפילו בנקודה זו לא רצתה ההנהלה לותר לפועלים. היא רצתה בניצחון שלם. היא איימה על הפועלים בפיטורים, והצהירה שהמפעל יופעל ע"י פועלים חדשים. בסופו של דבר הושגה פשרה: את דמי השביתה קיבלו הפועלים כהלוואה מיוחדת, שתוחזר להנהלה בתוך תקופה ממושכת ע"י הורדה מהמשכורת.

*

במהלך מאבקם הבינו הפועלים כי אם ישארו בודדים במאבק אין להם שום סיכויים לנצח. הם פנו אל כמה ועדי פועלים באזור חיפה ובגוש דן בבקשת תמיכה וסולידריות. בחיפה לא יצא איתם למאבק אף ועד פועלים. מגוש דן קיבלו פועלי "כבלים וחוטי חשמל" תמיכה מילולית בלבד.

וזוהי פרשת הדרכים בה נקבע גורלה של כל שביתה להצלחה או לכשלון.

פועלי "כבלים וחוטי חשמל" לא נאבקו נגד השיטה הזו בה מופעל מנגנון המדינה כולו - כולל ההסתדרות ובתי המשפט - נגד הפועלים. הם לא נלחמו כדי לכבוש את השלטון במדינה ובמפעל מידי אויבי הפועלים, כדי שהפועלים בעצמם יקבעו מה טוב בשבילם. כלומר: גם אם מאבקם היה מסתיים בניצחון מלא, עדיין היה נשאר הניצול, עדיין היו המעבידים, הממשלה, ההסתדרות ובתי המשפט ממשיכים להתקיף את הפועלים. הם נאבקו למען העלאת שכרם. מי שמרוויח 400 לירות בחודש, יודע טוב מאוד שזוהי ממש שאלת חיים. מי שצריך לתכנן את כלכלת הבית עם סכום כזה, יודע שבעצם הדרישה לתוספת שכר לא תביא להעלאת רמת החיים: לנוכח היוקר העולה בהתמדה זהו מאבק על שמירת רמת החיים. כדי שלא תרד.

אבל גם במאבק כזה קשה מאוד להצליח בלי התארגנות של פועלים רבים ככל האפשר, במפעלים שונים, הפועלים בתאום מכסימלי. אמנם נכון: לכל מקום אליו באים פועלים בקריאה למאבק משותף ומלוכד, הם ניתקלים בשאלה "ואיפה הייתם אתם כשאנחנו שבתנו?" למה אז לא דיברתם על מאבק משותף ולא תמכתם בנו?"

אבל את השרשרת הזו צריך לשבור - ומהר. אילו תמכו כל פועלי המתכת במאבקם של פועלי "כבלים וחוטי חשמל", לא היו הבוסים, הממשלה וההסתדרות מצליחים לשבור את השביתה. היה זה הישג לא רק לפועלי "כבלים", אלא לפועלי ענף המתכת כולו.

קדימה למאבק משותף - מאוחדים ננצח!

ע ד ו ת ה מ ז ר ח : ה פ ר ס פ ק ט י ב ה

על שאלת "עדות המזרח" בישראל כתבנו לפני כחצי שנה ("מאבק" מס. 3, ינואר 1971) שהיא מוסתרת מאחורי מסך של שתיקה. מאז קרה משהו. היום גלויה הבעייה וחשופה לעין כל: ארבעה חודשי פעילות של ארגון הפנתרים השחורים באו לנפץ שקרים וחצאי אמיתות שמילאו את תפקידם בהצלחה במשך שנים רבות. השאלה עלתה על הפרק ולמקום הראשון בתודעת הציבור בישראל על כל מימדיה. כל הנסיונות לטשטש את עובדת הפער החברתי-עדתי, נכשלו. הפולמוס טביב ענין הפנתרים חשף את האמת: יש פער כלכלי, חברתי, תרבותי ופסיכולוגי בין השכבות העשירות והשכבות העניות בתוך ה"חברה היהודית" בישראל - ופער זה הוא עדתי. רוב העשירים הם "לבנים", יוצאי אירופה, צפון אמריקה ומושבות אירופיות אחרות; רוב העניים הם יוצאי אפריקה ואסיה.

במשך שלושת החודשים האחרונים נקלטו "גלויי" העובדות הללו בתודעת המוני הפועלים היהודיים באופן המוחשי ביותר. עובדות שהשתקפו לא רק באהדה הרבה לה זוכים הפנתרים בתוך ציבור הפועלים, אלא גם בכל נסיונותיהם הנואשים של הרדיו, העתונות והטלוויזיה ושאר כלי התקשורת הממלכתיים לטשטש אותן. עובדות אשר השתקפו בפחד של מאות מאנשי הממסד של המפלגות הציוניות ושל המינהל הציבורי כי "חורבן הבית השלישי" עומד בשער. והשאלה היחידה שהם שואלים היא: "מתי תבין ממשלת ישראל את הסכנה ותפעל לחיסול הפער ולביטול הסכנות הכרוכות בו."

לדעתם של אלה אין כל ספק בכך שהפער ניתן לחיסול באמצעים של מדיניות תקציב וסעד נכונה ונבונה, וכי מן הממשלה תבוא הגאולה.

עתון הפנתרים השחורים, שגליונו הראשון הופיע באמצע יוני - ביום הפגנה שקטה ומסודרת של כאלף איש בירושלים - נתן לשאלה זאת תשובות דו-משמעיות, או ליתר דיוק: סותרות. כי מחציתם של המאמרים בנויים על ההנחה ש"רצוי להפעיל לחץ על הממשלה כדי שהיא תפתור את הבעיה", בשעה שמאמרים אחרים מדגישים בבהירות הראויה להערצה כי מקור הבעיה הוא ב"משטר האשכנזי במדינת ישראל", וכי הפתרון מותנה ב"ויתור על מהותו" חצי מהמאמרים מדברים במושגים פטריוטיים עם גוון ימני מובהק, מתגאים באימו ה"ספרדיה" של הרצל, ומכריזים על כך שהפנתרים הם "בנים נאמנים למדינה ולחוקיה" ושאיבי המדינה - מפנים ומחוץ - הם אויביהם, בזמן שכתבות אחרות מדברות בהכרה ברורה על מאבק נגד השלטון באמצעים של "תנועה עממית".

כלומר: הנהגת הפנתרים השחורים, המוציאה בסודיות רבה עתון של "שורה" אין כל פיקוח עליו, עדיין לא החליטה אם לבקש, או לקחת; אם היא רוצה להדריך אנשים כדי שיפעילו לחץ, או להדריכם למאבק; אם היא רוצה כסף, או שנוי חברתי.

אנו, קומוניסטים מהפכנים, איננו מתנים את תמיכתנו המוסרית בקורבנות הקפיטליזם והמסורה בכך שיהיו סוציאליסטים. אך תמיכתנו הפוליטית בהחלט שמורה לכוחות מהפכניים, אשר אינם מטעים את המוני המדוכאים ואינם כבטיחים להם פתרונות שאינם בנמצא. אנו תומכים ונתמוך בכל מעשיה של תנועת הפנתרים השחורים - כאשר מעשים אלה חושפים את מהות המסטר הקיים בישראל ומקדמים את הכרתם של המנוצלים. אבל אנו נלחם במעשים אלה - לא לצד מסרת המעבידים, אלא בעבודתנו הפוליטית בתוך מעמד הפועלים - כאשר יהיו אלה מעשים המשלים את ההמונים המרסנים אותם והמשרתים את המסטר.

יתר על כן. אנו רואים חובה לחזור ולהדגיש כי אין כל תחליף ל"עבודת שדה", למגע ישיר עם ההמונים. כל "הפוליטיקה הגבוהה" בה עוסקים המנהיגים של תנועת הפנתרים השחורים עם אנשי ציבור, ביורוקרטים ועיתונאים למיניהם, כל הפרסומת מסביבם אינה שווה שעה אחת של "עבודה" עם משפחות בשכונות עוני, עם אנשים במפעלים ובכפרים. הפעלת תושבי שכונת התיקווה נגד הפנתרים בתל אביב ע"י עסקנים של מפלגות השלטון, ובלא התערבות המסטר, הוכיחה זאת היטב.

עלינו גם לעשות כל שביכולתנו כדי להבהיר לפנתרים השחורים כי מעמד הפועלים - שרובו המכריע מורכב מבני עדות המזרח - הוא המפתח והמבחן ההסטורי לתנועת הפנתרים השחורים, אם הם ימשיכו לפעול ולהוות מוקד של חסיסה בתוך ציבור המנוצלים בישראל.

גם במישור הזה אין עתון הפנתרים השחורים נותן תשובה אחת ברורה, ובכך אין הוא ממלא את התפקיד המוטל עליו. תנועת הפנתרים השחורים היא איננה תנועה המוגדרת באופן אידאולוגי, איננה תייבת להיות נוכחת בויכוח הפוקד את תנועת השמאל בארץ ובעולם, ופועלת בסביבה יהודית בלבד. השאלה המרכזית לגבי תנועה כזו היא: איזה תנועה יש לבנות? - תנועת עניים, תנועת שחורים, תנועת ספרדים או תנועת יהודים? כלומר: אם מובן שציבור המנוצלים הישראלי הוא הוא נושא המאבק, כיצד מתכוונים הפנתרים השחורים לגייס אותו? על בסיס של תביעות כלכליות וחברתיות כלליות, על יסוד הכרתם את החלוקה העדתית ודרישתם לשוויון, על בסיס גאוחם ה"ספרדית" או על יסוד אהבתם למדינת ישראל?

בתשובה שיתנו הפנתרים השחורים לשאלות אלו תלוי עתיד תנועתם.

אנו ננסה במידת כוחנו לתרום לכך שהתשובה תהיה מהפכנית. שהיא תפתח בפני הפנתרים פרספקטיבה של התפתחות, ולא של התנוונות.

למאבק עדתי טהור - בין יהודים אשכנזים לבין יהודים "ספרדים" - אין כל ערך מבחינה מהפכנית. מאבק בין קבוצות עדתיות שונות - על נכבדיהן, עשיריהן, שריהן ועסקניהן - להשפעה יותר גדולה באותו מסטר. איננו מאבק מעמדי. מאבקם של

המוני היהודים העניים בישראל איננו יכול להתנהל במישור העדתי הטהור - ב"ליכוד עדתי" הקורא לכל השוטרים והשופטים הספרדיים של המשטר ה"אשכנזי" לצאת למאבק משותף למען ישראל ציונית בה יתפסו הספרדים את מקומם של האשכנזים, והערבים את מקומם של הספרדים.

מאבק כזה יבודד את הפועל האשכנזי מהתנועה, ידחוף אותו עוד יותר לליכוד אובייקטיבי עם הבורגנות האשכנזית, ויבוא לתת הצדקה, לאחר מעשה, לרגשי העליונות האירופית הגזעניים שלו.

מאבק כזה, שאיננו מערער על הנחות היסוד האידאולוגיות של החברה הציונית, לא יוכל להצליח - אפילו בהגשמת מטרותיו המוגבלות - כי הוא יתקל באידאולוגיה הציונית, ברצון לליכוד כל העם, בדאגה לבטחון המדינה ולתדמיתה, ברצון שלא לשרת את אויביה.

לעומת זאת אין ספק שמאבק כלכלי גרידא, שיתעלם כליל מהמומנט העדתי, לא רק שלא יוכל לגייס את המוני היהודים המנוצלים בשלב זה, אלא גם ימנע מלהדגיש עובדה בעלת חשיבות רבה - חשיבות הנובעת הן ממשמעותה האובייקטיבית של עובדה זו והן בשל חדירתה לתודעת ההמונים.

כי רובם המכריע של העמלים בישראל הם "שחורים". לא שחורים בשל גזענותם של יהודי אשכנז, לא שחורים בעיניהם של עולי רוסיה וארצות הברית, לא שחורים שהם "למעשה לבנים", כפי שכתב פנתר שחור כביכול בעתון הנ"ל - אלא שחורים. לא רק ילידי אפריקה ואסיה, אלא בני אפריקה ואסיה. לא אירופאים אשר נולדו במושבות, אלא ילידי המושבות. ההודאה בעובדה זו, המהווה בפוטנציאל את יסוד הזדהותם של עמלי ישראל עם מאבק עמי המזרח התיכון נגד האימפריאליזם, הינה מומנט מרכזי שיש לפתח אותו, ולא להתעלם ממנו. איש איננו יודע כיצד תתפתח תנועת הפנתרים השחורים. אך אפילו אם תתמוטט הקבוצה שנרשמה בתור אגודה עותומנית בירושלים, אפילו אם היא תתנוון או תימכר - חובה עלינו המהפכנים להבין את הפוטנציאל שהם חשפו, ולהפעיל אותו למען המהפכה הסוציאליסטית.

דגל אדום מתנופת בנקסלברי שבהודו

במשך שנים רבות היתה כלכוחה מבצרה העיקרי של המפלגה הקומוניסטית ההודית. זה לא היה מיקרה. זו היתה התוצאה של קיום מעמד פועלים גדול מבחינה מספרית, הנתון לניצול ולדכוי מעמדי אכזרי. גם תנאי החיים של הזעיר=בורגנות - הסוחרים הקטנים, הסטודנטים, בעלי המלאכה הזעירים - הם קשים ביותר: חלקים גדולים בזעיר=בורגנות אינם רואים כל סכוי להשתלב ולהתקדם במסגרת המשטר הקיים, ותולים את תיקוונם בהתפתחות מהפכנית. כך, מאז שנות ה-50, עם ירידת קרנה של בומבי בירת

מדינת מהרשטרה* הפכה כלכותה, בירת בנגל המערבית, למרכז המרכזיזם לניניזם בהודו.

בשנת 1964 חל פילוג בשורות המפלגה הקומוניסטית ההודית. רוב פעילי המפלגה ורוב האוכלוסיה תמכו בפלג הפורש, שהקים את "המפלגה הקומוניסטית - המרכזיסטית - של הודו".

המפלגה החדשה גדלה והתחזקה דווקא בעקבות סיכסוך הגבול הסיני-הודי, כאשר החייצבה לצד המפלגה הקומוניסטית של סין ולצד הממשלה הסינית. המפלגה הקומוניסטית ה"ישנה", לעומת זאת, תמכה בממשלה הריאקציונית ההודית. עמדתה של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית, והעובדה שדווקא היא זכתה לתמיכה ולא הקומוניסטים ה"פטריוטיים", מעידה על ההכרה המעמדית המהפכנית ועל הכוח הסמוך בהמונים ההודיים.

אבל המפלגה החדשה בחרה לעבוד אך ורק במסגרת ה"דמוקרטיה" הפרלמנטרית והחוקה ההודית. היא הגבילה את עצמה רק לפעילות במסגרת החוק והסדר, אותם הוריש לבורגנות ההודית הקולוניאליזם הבריטי. המפלגה החדשה רצתה להיאבק לחופש ולסוציאליזם במסגרת ה"דמוקרטיה" הפרלמנטרית של הבורגנות.

באביב 1967 התברר עד כמה מוטעית דרך זו.

סניף מקומי של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית במחוז דרז'ילינג שבצפון בנגל - הסניף של נקסלברי - החליט להגשים את חוק הריפורמה האגררית שהוחק עוד בימי שלטונה הריאקציוני של מפלגת הקונגרס. החוק עצמו החקבל אך ורק כדי להרגיע את ההמונים. אף אחד לא התכוון לבצע אותו. אבל אנשי המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית במקום טענו שאם ממשלת החזית המאוחדת משרתת את העם - היא חייבת לבצא את החוק ולתת את האדמה לאיכרים.

לכן, בהנהגת הסניף המקומי של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית, השתלטו האיכרים על איזור שלם בו מגדלים תה, והתחילו לעבד את האדמה לטובת העם - הרבה מעבר למה שהתכוון חוק הריפורמה האגררית.

החוצאה: למקום הגיעה יחידת שוטרים וניסתה לגרש את האיכרים. התפתח קרב שבמהלכו נהרג שוטר אחד, והאיכרים חזרו לכפרם. לאנשי הכפר נודע שהמסורה מתכננת פעולת נקמה. יחסי הכוחות היו כמובן לרעת האיכרים, והם עזבו את הכפר והתחבאו ביער הסמוך. כאשר חזרו, גילו שהשוטרים רצחו באכזריות שבע נשים ושלושה ילדים.

תקרית זו היתה נקודת מפנה. היא הוכיחה להמונים במחוז שרק כשהעם עצמו יהיה בשלטון יוגשמו האינטרסים של העם. נחשפה דרכה המוטעית של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית, שקיבלה על עצמה לעבוד במסגרת החוק של ממשלת החזית המאוחדת. אותה ממשלה שלא הייתה מסוגלת להגן על אלה שתמכו בה, מפני המשטרה

* ב"רפובליקה הפדרלית" של הודו מאוגדות 16 טדינות בעלות ממשלות ושלטון פנימי, ו-10 טריטוריות הכפופות לממשלה המרכזית.

שעליה היא שלטה, כביכול. זה היה ברור שממשלה "עממית" זו לא התכוונה להגן על האינטרסים של ההמונים, אלא על האינטרסים של בעלי האחוזות, ולמעשה על המיבנה הבורגני-פיאודלי-אימפריאליסטי של הודו. הקומוניסטים בסניף של נקסלברי הגיעו למסקנה שאת מאבק ההמונים צריך לכוון רק למטרה אחת: לחפיסת השלטון ע"י העם, לכינונה של הדיקטטורה הפרולטרית.

המאבק בנקסלברי היה לנקודת מפנה בתנועה הקומוניסטית ההודית. מאבק זה הצביע על דרך חדשה להמונים. הוא לימד אותם שבמדינה חצי קולוניאלית-חצי פיאודלית כמו הודו, מדינה בה הרוב הגדול של האוכלוסיה הם איכרים, ישנה רק דרך אחת לשיחרור ולחופש: מאבק עקשני של האכרות, בהנהגה פרולטרית. לא מאבק של איכרים על תביעות חלקיות, אלא מאבק של איכרים למען הדיקטטורה של הפרולטריון - למען תפיסת השלטון. התגייסותם של ההמונים לדרך החדשה היתה נלהבת ובעלת מימדים עצומים. המנהיגים הקומוניסטיים של נקסלברי אימצו לעצמם את הסיסמא: "ההמונים הינם הגבורים האמיתיים, בשעה שאנחנו לעתים די קרובות יהירים וילדותיים", והתגייסותם של המוני האיכרים הוכיחה שצדקו.

ואז יצאו מנהיגי הקומוניסטים בצפון בנגל בקריאה: יש לארגן וועדות תאום של מהפכנים קומוניסטיים בכל הודו! מאותו זמן נאבקו שלוש מגמות בתוך התנועה הקומוניסטית ההודית - מגמה אחת - שבוטאה ע"י המפלגה הקומוניסטית ה"ישנה" - התבססה על ההנחה שאפשר להגשים את אינטרס העם דרך ההשתתפות בממשלת החזית המאוחדת, דרך שיתוף פעולה עם הבורגנות ועם הריאקציה; המגמה השנייה - שבוטאה ע"י ההנהגה הרשמית של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית - התבססה על ההנחה שאת המאבק יש לנהל במסגרת החוק והסדר הבורגני, בו שולטת ממשלת החזית המאוחדת האנטי עממית; המגמה השלישית - שבוטאה ע"י ההמונים בשורה של המפלגה הקומוניסטית המרכזיסטית ועל ידי מנהיגים מקומיים - קראה להתארגן ולהתכונן למאבק מזויין למען כיבוש השלטון ולמען הדיקטטורה של הפרולטריון. כל מי ששאף למהפכה בהודו יכול היה להבדיל בין קומוניסטים שחיו עם העם וביטאו את האינטרסים של העם, לבין קומוניסטים שסעדו על שולחן ראש הממשלה, והשמינו מדמי החבר של כועלים באיגוד המקצועי. התמיכה של ההמונים במגמה השלישית הלכה וגברה. גם סטודנטים בכלכותה הפגינו התלהבות ותמיכה במאבק בנקסלברי ובמגמה המהפכנית החדשה. בסתיו 1968 נקלטה קריאתם של הקומוניסטים המהפכניים מנקסלברי, במחוז טריקאולם שבמדינת אנדרה פרדש. תושבי מחוז זה, הנתונים בתנאים חמורים של ניצול ודכוי מעמדי, נענו לקריאה המהפכנית. הם פתחו במאבק, והצליחו להקים אזור כשוחרר הנתון לשליטת העם. הצבא הפדרלי החקיף את האזור המשוחרר ללא הרף, אך גם ללא הצלחה. האזור המשוחרר גדל והתרחב, עד שהתפשט על פני שטח של 2000 קילומטרים מרובעים.

מאבקים נוספים פרצו באזורים שונים במדינות ביהאר, אוטר= פרדס, מדרס, קרלה, בנגל, ואפילו באזור המרוחק של פנג'ב. על הבסיס הזה, על הבסיס של קיום מאבקים מהפכניים בשטחים גדולים של הודו, ועל יסוד הצורך לכוון את המאבקים האלה למען תפיסת השלטון, ובגלל דבקותה של המפלגה הקומוניסטית המרכסיסטית בדרך "החוק והסדר" שלה, עלתה הקריאה להקמת מפלגה קומוניסטית חדשה בהודו. מפלגה שתהיה מבוססת על ההמונים ושתהיה מושרשת במאבק המזויין לכיבוש השלטון ולכינון הדיקטטורה של הפרולטריון.

ב=22 באפריל 1969, ביום הולדתו של לנין, הוקמה המפלגה החדשה שאימצה לעצמה את השם "המפלגה הקומוניסטית - מרכסיסטית=לניניסטית - של הודו". במשך השנתיים שעברו מאז יסודה הרחיבה המפלגה הקומוניסטית המהפכנית את פעילותה, והנהיגה מספר גדל והולך של מאבקים בכל רחבי הודו. בתקופה האחרונה פתחה ממשלת החזית המאוחדת בגל של רדיפות נגד המפלגה. המשרד הראשי להוצאה לאור של המפלגה נסגר, והחומר שלה נאסר לפירסום באפריל 1970. הממשלה ה"עממית" מעיינת עתה בהעברת חוק בפרלמנט שיוציא את המפלגה אל מחוץ לחוק, ויאפשר להפעיל נגד חבריה מעצרים אדמיניסטרטיביים.

אבל גם בלי להיעזר בחוק מדכאת הממשלה את הקומוניסטים המהפכניים בהודו, וכוחות הבטחון מענים ורוצחים באכזריות כל קומוניסט הנופל בידיהם. זה איננו מפחיד את המהפכנים. הם ממשיכים במאבקם, והדגלים האדומים המתנוססים בשטח המשוחרר של מחוז טריקקולום ובנקטלברי, מראים לעם את הדרך אל החופש והשיחרור. המפלגה הקומוניסטית המרכסיסטית=לניניסטית של הודו מסוגלת ויכולה להוביל את 550 מיליון חושבי הודו בדרך המהפכה הסוציאליסטית. הנסיון המהפכני ההודי הוא הוכחה נוספת לכך ש=90% מאוכלוסיית העולם יכולה להתאחד סביב הרעיון של מהפכה פרולטרית.

כ ת י ה ס ו ה ר

(מאמר ראשון בסידרה)

ג"המדינה והמהפכה" של לנין הובהר כי המדינה (כל מדינה) היא מנגנון המשמש לשמירה על סדר חברתי מעמדי מסוים. הובהר כי המדינה הבורגנית היא סך כל המוסדות והכוחות החומריים המקיימים את הדיקטטורה האלימה של הבורגנות: צבא, ביורוקרטיה, משטרה. בין שלוש אלה יש למשטרה תפקיד מיוחד ומסוים. כי מעצם הגדרתה ממונה המשטרה על דכוי אלים (בכפיה) של כל החופעות -

כלומר: האנשים - המסכנות את הסדר הקיים.
 בתי הסוהר בכל ארץ בעולם מהווים ראי בו משתקפת
 בנאמנות מציאות הסתירה הפוקדת כל חברה מעמדית - זאת אומרת
 כל מדינה. בבתי הסוהר כולא המשטר את האנשים המפירים את
 חוקיו, שולל מהם את חרותם הפרטית ומטיל עליהם דכוי בעל
 אופי מיוחד. המטרה איננה, כמובן, לחנך את העבריינים והיא
 גם איננה - למרות שזה נדמה כך - להעניש אותם. המטרה היא
 לאפשר לשאר החברה לפעול בצורה תקינה, כשהיא "משוחררת"
 מהסכנות הנובעות מ"עבריינות".

מהרגע שנעצרו, נשפטו ונאסרו, מפסיקים העבריינים
 לענין את החברה. המשטרה ומינהל בתי הסוהר הם הקשר היחידי
 בין האסיר לבין העולם החיצוני. כך נוצר ניתוק כמעט מוחלט
 בין מציאות חיו של האסיר בחוץ בית הסוהר לבין החברה שמעבר
 לחומות הכלא: לגבי האסירים, הרי האנשים בחוץ הם "חופשיים".
 אותו אסיר ידע לפני כניסתו לכלא, ויווכח שוב - אם וכאשר
 יצא - שחופש זה הוא סימלי ביותר. האנשים ה"חופשיים" בחוץ
 טובלים, תחת הדיקטטורה של הבורגנות, מניצול ומגזענות,
 ממלחמות ומכיבושים. למרות זאת הם נחשבים - ואף חושבים את
 עצמם - ל"חופשיים", ובהתאם לכך הם גם אינם חושבים על
 הנעשה בחוץ בתי הסוהר.

לישראל, שהיא מדינה די קטנה, בתי סוהר רבים יחסית
 ומאוכלסים היטב. אין בידינו נתונים מוסמכים שיאפשרו להציג
 סטטיסטיקה ברורה לגבי אוכלוסייה זו, אך לאור האמור לעיל
 ראויה "שיכבה" זו של חושבי הארץ לחשומת לב מיוחדת מצד
 סוציאליסטים, המתמירים להפוך את הסדר החברתי. בחוקף
 היותם מנוכרים באופן אובייקטיבי לסדר זה, מהווים האסירים
 - בחור שיכבה - פוטנציאל של מאבק למען הפיכתו של הסדר
 הקיים כמו כל קורבנותיו האחרים.

אוכלוסיית בתי הסוהר בישראל - על כל השטחים שכבשה -
 איננה הומוגנית. כלומר: היא גם איננה בעלת תודעה בתור
 שיכבה, וזה למרות הגורל המשותף לאסירים בכלא. צורות
 התודעה של החברה החיצונית קיימות וקובעות במידה רבה את
 מציאות היחסים בין האסירים לבין עצמם, כמו בין האסירים
 לבין "שומריהם". הבדלי מעמדות, הבדלים של גזע ולאום
 שולטים בחיי האסירים, ויוצרים מעין רישום מחדש - בתוך
 הכלוב - של היחסים הסוררים בחברה המעמדית מחוץ לבית הסוהר.
 יש בישראל שלושה סוגים של אסירים, ובכוונתנו להקדיש
 במאמרים הבאים בסידרה זו ניתוח מיוחד לכל אחד מהם.

1. העצירים המינהליים.

אלה הם אנשים שנכלאו ללא משפט, ללא כל אשמה מבוטאת
 ומפורטת, ולעיתים קרובות על סמך ה"חשד שהם עתידים לעבור
 על החוק". אלה הם אנשים שהמשטרה מודה כי אין בידה להוכיח
 שאכן ביצעו מעשה בלתי חוקי, אך בכל זאת מהווים בעיניה
 "סכנה" לסדר הקיים.

2. אסירים "בטחוניים".

אלה הם אנשים - ברובם המכריע ערבים - שביצעו עברות הקשורות למלחמת ישראל נגד שכניה, וכמובן נגד ילידיה. זוהי קשת של עבירות מ"התקשרות עם ארגונים עויינים" ו"ריגול לטובת מדינה זרה" ועד לניסיונות לעבור את הגבול או אי הלשנה על "מחבלים" או סתם חשודים.

3. האסירים ה"פליליים".

אנשים אלה - גנבים, שודדים, פורצים, רמאים, זונות, סרסורים, סוחרים סמים, לוקחי סמים, עברייני מין ורוצחים - מהווים את הסתירה החברתית הקלאסית של הסדר הבורגני, סדר הרכוש הפרטי והפוריסטי.

בין שלושת הקטגוריות של אסירים אלה שוררת חלוקה חריפה ביותר: העצירים המינהליים בכלל חפים מכל אשמה, ולכן אינם "שייכים" לבית הסוהר. הימצאותם שם הינה פגיעה בדמוקרטיה, כלומר: בדיקטטורה הבורגנית עצמה.

האסירים ה"בטחוניים" אינם מה שקרוי "פושעים". בדרך כלל הם היו מונעים על ידי רגשות של פטריוטיזם ואהריות לאומית. התנקשותם עם החוק הינה חלק של סיכסוך לאומי. באופן אובייקטיבי רואים אסירים אלה את עצמם כשכויי מלחמה, המשתוקקים לניצחון המחנה שלהם. הימצאותם בבית הסוהר, וזיהויים עם "עבריינים פליליים" מהווה לגביהם עלבון נוסף. האסירים ה"פליליים" הם ברובם יהודים, ובתור שכאלה הם מזדהים עם דכוי העבריינים ה"בטחוניים" והעצורים המינהליים על ידי מנגנון המדינה.

המשטרה והנהלת בתי הסוהר מבינים היטב את החלוקה הזו, שהיא חיונית ביותר לסדר האידאולוגי בתוך בתי הסוהר, בדיוק כמו מחוצה להם. בנוסף לכל השיטות הרגילות הנהוגות על ידי שוטרים כדי להשפיל את האסיר, לשבור את התנגדותו, או סתם לענות אותו - שיטות שבחלקן נובעות מיוזמות פרטיות של שוטרים ובחלקן כתובות בתקנון בתי הסוהר - הם מעודדים חלוקה זו, ומרבים "לשחק" את אלה כנגד אלה: את ה"פליליים" היהודיים נגד ה"פוליטיים" הערביים, אבל גם את ה"פליליים" היהודיים נגד ה"פליליים" הערביים.

אנו, קומוניסטים מהפכנים, איננו משלימים עם חלוקה זו - לא בחברה ולא בבתי הסוהר. אנו יודעים כי חלק גדול של האסירים ה"פליליים" הוא נוער משכונות עוני וגיטאות למיניהם אשר מצא בעבריינות כלכלית גרידא את המוצא האישי לדכוי המעמדי. אינדיווידואליזם זה איננו פחות מוסרי - וגם לא יותר - מהאינדיווידואליזם ה"חוקי" של אנשי מסחר, תעשייה, בנקאות וענפים "חוקיים" אחרים של ניצול אדם בידי אדם. שאלת האסירים ה"פליליים" בישראל, ובעיקר בני הנוער שבהם, זהה במידה רבה לבעיית התחם= פרולטריון ושילובו במלחמת המעמדות.

האסירים ה"פוליטיים" - שפוטים או עצירים מינהליים -

הם, לעומת זאת, אנשים בעלי הכרה חברתית מפותחת הרבה יותר. הם גם לרוב בני מעמדות מגובשים יותר: אינטליגנציה זעיר-בורגנית, פועלים, אכרים.

להבנת המישור המשותף, מבחינת הניתוח כמו מבחינת המאבק, להתנגשותם של כל אלה במנגנון הדכוי של המדינה, יש ערך בעל חשיבות מכרעת לאפשרות שיחרורם המשותף.

ה מ א ב ק נ מ ש ר !

מזה חמישים חודש נחון העם הפלשתינאי להתקפה ישירה, אכזרית ואלימה - התקפה שנועדה להגשים את "פתרון" הבעייה הפלשתינאית על ידי היסולם של הפלשתינאים.

במשך חמישים החודשים הללו הלכה והתגבשה הקואליציה הרחבה ביותר שראה המזרח התיכון אי פעם. לוקחים בה חלק כל הכוחות שהסדר החברתי הקיים מאפשר להם לנצל את העמים באזור, לחיות על חשבונם, או לקדם את האינטרסים שלהם באמצעות דכוי ההמונים. משתתפים בה המעצמות הגדולות; ממשלת ישראל; הריאקציה והבורגנות הערבית; והמשטרים הערביים ה"לאומיים" (פרט לסוריה ועירק שלא השתתפו בפועל בקואליציה זו, אבל עמדו בשקט מהצד).

למרות הניגודים והמחלוקות החריפים בין כל הכוחות האלו (המאבק בין ארצות הברית וברית המועצות, הניגודים בין הריאקציה הערבית לבין המשטרים ה"לאומיים", המלחמה בין ישראל לבין מדינות ערב), נשאר לכולם אינטרס יסודי משותף אחד: השאיפה לשמור על הסדר החברתי של ניצול מעמדי, של דכוי, של גזענות.

וכאשר הופיע איום ברור על האינטרס היסודי הזה, קמה ונהייתה הברית המקודשת של שוחרי "הסדר הטוב" - ברית שנחתמה בדמו של העם הפלשתינאי.

זוהי המשמעות של החלטת מועצת הבטחון מנובמבר '67, של הסבא בירדן בספטמבר '70, של תכנית רוג'רס ושל נסיונות חוסיין לחסל סופית את תנועת ההתנגדות ביולי השנה.

הקו הפוליטי והצבאי השליט היום בתנועה הפלשתינאית, הופך אותה לתנועה בעלת איסטרטגיה של "תגובה", של "התנגדות". וזה בשעה שאופיה ההסטורי של השאלה הפלשתינאית מחייב את גיוסם של ההמונים ל**ניוזמה** מהפכנית, למאבק בעל פרספקטיבה ברורה ומטרות מוגדרות.

היה זה אותו קו פוליטי וצבאי (המתבטא על ידי הנהגת הארגון לשיחרור פלסטין - פתח) שהינתה את תנועת ההתנגדות כאשר ריכזה את כוחותיה למלחמה על שיחרור המולדת הכבושה בשיתוף פעולה מלא עם הריאקציה הערבית - כאילו שלהמונים המנוצלים והמדוכאים ולריאקציה יכול להיות אינטרס משותף של שיחרור כל שהוא.

זהו הקו הפוליטי שהתבטא במדיניות "אי ההתערבות בעניינים הפנימיים של מדינות ערב (ואפילו לא בענייני מדינת ירדן!) שאיפשר לריאקציה ולבני בריתה ה"לאומיים" וה"מתקדמים" להכין את התקפתם. וכשבאה ההתקפה היא אילצה את ההמונים הפלשתינאים להתמודד עם הבטוי האלים של הסתירה המעמדית בה הם נתונים. הילת הקודש שאפפה את "האחדות הבלתי ניתנת לעירעור של האומה הערבית הגדולה", (תחת שלטון הבורגנות והריאקציה) התנפצה לרסיסים עם ירית התותח הראשונה בפרברי עמאן.

אבל הנהגת הפתח - שבוייה במגבלות המעמדיות של מוצאה ושל גישתה הזעיר-בורגנית - לא הסיקה את המסקנות. היא המשיכה להשלות את ההמונים בחזון המדינה הפלשתינאית ה"משוחררת", בה ימשיכו פועלים ערבים ויהודים להיות נתונים לניצול קפיטליסטי. היא המשיכה לשרת את הבורגנות. את הניתוח המעמדי של השאלה הפלשתינאית, את ניתוח המפלוגות העקובות מדם ואת הסקת הלקחים, סיפקה החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין. (ראה: "דין וחשבון החזית העממית הדמוקרטית על טבח ספטמבר" - "מאבק" 5-6).

זוהי ביקורת על מדיניות שיתוף הפעולה עם הריאקציה של התנועה כולה, על הגישה הצבאית הטהורה, המזלזלת בעבודה פוליטית בה נוקטת החזית העממית ושהיא מאפיינת את כלל תנועת ההתנגדות. זוהי ביקורת עצמית על חוסר ההערכה וחוסר העבודה המספקת של החזית הדמוקרטית עצמה, בשאלת גיבוש הברית בין הפליטים הפלשתינאיים, בין הפועלים ובין הפלחים הירדניים נגד האויב המעמדי המשותף. זוהי גם הצגה של פרספקטיבה מהפכנית אמיתית לעמי המזרח התיכון: קריאה למאבק למען שלטון העם, למען הדיקטטורה של הפרולטריון.

אבל את האומץ, הגבורה והכוח לעמוד מול התקפת הקואליציה של שוחרי "הסדר הטוב", סיפק העם הפלשתינאי עצמו. גברים ונשים; פליטים, פועלים, פלחים וסטודנטים; לאומנים וקומוניסטים - הם ספגו מכה אחרי מכה ומפלה אחרי מפלה. הם הפסידו קרב אחרי קרב - ולא נכנעו. המאבק נמשך.

והוא ימשך עד שהעם ינצח. כי העם לומד.

*

כמו מעל לכל שדה קרב, גם בשמי המזרח התיכון מרחפים עופות טרף המשחרים לגוויות שיספקו את תאוות הדם שלהם. כמו כל אוכלי הנבלות, גם באזור שלנו יש כאלה שאפילו אינם מחכים עד שהלוחמים ימותו - הם מזנקים על הפצועים ועל הגוססים, ונועצים בהם את מקוריהם.

"תנועת ההתנגדות חוסלה!" הם קוראים בקול שיש בו יותר שימחה מאשר צער. "תמיד אמרנו שכך יהיה. עכשיו אתם רואים כמה צדקנו!"

קריאות אלו, של צדקנות "שמאלית" מתחסדת, מגיעות אלינו מכמה אירגונים באירופה ובארצות הברית, וגם באזור שלנו מצאו

להן כמה חסידים נילהבים.
 אבל הכלבים הנובחים לא יפריעו לשירה להמשיך בדרכה.
 כי ההמונים באזור לא נכנעו. הם ילמדו מכשלונותיהם - ובסופו
 של דבר ינצחו.
 המאבק נמשך!

מ י א נ ח נ ו

הברית הקומוניסטית המהפכנית הינה קבוצה של
 קומוניסטים מהפכנים המקדישים את עצמם לדבר המאבק המשותף של
 הפועלים בארץ ישראל=פלסטיין. אנו קוראים לפועלים ולאיכרים
 הערבים והיהודים להתארגן כדי להקים יחד עם המוני העמלים
 באזור חברה דמוקרטית עממית - מזרח תיכון סוציאליסטי;
 חברה בלי דכוי מעמדי או לאומי, חברה שבה השלטון - כל
 השלטון - יהיה בידי העם העובד.
 אנו קוראים למאבק:

* נגד האימפריאליזם - נגד שלטון המעצמות הגדולות,
 נגד ניצול העמים הקטנים על ידי המדינות ה"מפותחות",
 נגד הגזענות; נגד המלחמות האימפריאליסטיות ונגד
 ה"שלום" האימפריאליסטי.

* נגד הציונות - הרוצה לפתור את בעיית היהודים על
 חשבון הערבים, המסתמכת על האימפריאליזם האמריקאי,
 אויב כל האנושות, השואפת להפוך את כל ארץ ישראל=
 פלסטיין ל"מדינה יהודית" ריקה מערבים, או המדכאת את
 ערבייה, הדנה את יהודי ישראל למלחמת נצח בלתי צודקת
 נגד העמים הערביים.

* נגד הריאקציה הערבית - הפוליטיקאים והמנהיגים
 ממעמד בעלי הקרקעות והבורגנות, המשתמשים בדת, גזע
 ואומה כדי להטעות את הפועלים והאיכרים וכדי לדכא את
 התנועה ההמונית במדינותיהם; שלעולם לא החמיצו הזדמנות
 לבגוד בהמונים גם לטובת אדוניהם ומגיניהם
 האימפריאליסטים, וגם למען המשך שלטונם האנטי עממי;
 שקריאותיהם ל"מלחמת קודש" ול"השלכת היהודים הימה" הן
 בן הברית הטוב ביותר של הציונות.

* נגד העקרון המשותף לכל אלה - נגד הקפיטליזם -
 המשעבד את כל הפועלים והמרעיל את חייהם של ההמונים
 הרחבים; המדכא את שאיפותיהם הצודקות של המוני העמלים
 בכל העולם לחרות, המדכא את תביעתם לשיחרור אנושי.
 נגד הקפיטליזם המרעיב והמנצל גברים ונשים, המפקיע
 את מירצם לרווחיו ואת חייהם למלחמותיו, המקיים והמצדיק
 אי שוויון וגזענות.

נגד הקפיטליזם המבטיח באלימות ובשטיפת מוחות את

חלוקת העבודה היסודית והבלתי אנושית - מורשת העבר.
 * למען המשטר היחידי המסוגל להעביר להמונים הרחבים
 את הכוח להגדיר בעצמם את תנאי קיומם. למען המשטר
 היחידי המסוגל להוות יסוד למאבק למען חברה חדשה,
 חופשית מניצול: הדיקטטורה של הפרולטריון.
 יצירת חברה סוציאליסטית באזורנו דורשת שינויים
 עצומים שלא יתחוללו מהיום למחר או בלי מאבק ארוך וקשה.
 אנו רק בתחילת הדרך, אך אנו יודעים כי אין אלטרנטיבה
 אחרת למלחמה הניצחית בין עמי האזור ולהמשך שיעבודם על ידי
 מדכאיהם המקומיים והזרים.
 איננו משלים את עצמנו כאילו אפשר יהיה להביא
 לשינויים אלה בדרך שלווה. הריאקציה של כל האומות -
 המנהיגים הציוניים, המשטרים הערביים ואדוניהם
 האימפריאליסטים - אינם מתכוונים כלל לתח לשינויים אלה
 להתחולל. נשק ההמונים נגד כל אלה הוא ארגון ההמונים.
 מפלגה. לא כדי ללכת לבחירות או להגן על אינטרסים מיוחדים
 בתוך ממשלות הבורגנים, אלא כדי לרכז את כוח ההמונים
 וליצור את המקום ואת המסגרת לפעולתם. כדי ליצור את המחנה
 שלהם.
 לתרום לבנייתה של מפלגה כזאת - זוהי שאיפתה של
 הברית הקומוניסטית המהפכנית.